

Brieven aan Niemand

Brieven aan Niemand

Ellen Speybrouck

2019

Beefcake Publishing

Hoofdstuk 1

Een ding was zeker. Het kon er nu alleen maar op vooruitgaan. Dylan wierp een blik over zijn schouder, naar de gevangenis waar hij net vijf jaar van zijn leven had gespendeerd. Hij krabde aan zijn rug en zijn vingers gleden automatisch over het litteken dat hij had opgelopen tijdens zijn eerste week. Hij wandelde naar de bushalte. Zijn reclasseringsambtenaar had hem een busticket en een dringend verzoek voor een afspraak na zijn vrijlating, gestuurd.

Dylan hield zijn pas in, toen hij merkte hoeveel mensen er bij de bushalte stonden. Hij haalde diep adem en liep toen verder, terwijl hij zijn best deed het gemompel en de verwijtende blikken te negeren. Hij voelde hoe zijn schouder achteruitgetrokken werd, en het volgende moment verloor hij zijn evenwicht en belandde op de parkeerplaats van de bus.

Dylan duwde zichzelf omhoog in zittende houding en draaide zijn hoofd zodat hij de neus van de bus op zich af zag komen. De chauffeur zag hem duidelijk niet. Hij sloot zijn ogen en wachtte op de fatale klap. Die kwam niet.

In plaats daarvan greep een hand zijn hand en werd hij overeind getrokken. Het volgende moment stond hij bijna neus aan neus met een van de mooiste vrouwen die hij gezien had sinds zijn vrijlating. Toen hij daar dieper over nadacht, was hij blij dat hij dat niet luidop had gezegd, aangezien ze de eerste vrouw was die hij gezien had sinds zijn vrijlating.

“Bedankt,” mompelde hij en trok zijn hand los uit haar greep. Toen hij de bus ingestapt was en een plaatsje had uitgezocht, keek hij uit het raam om te zien of ze er nog stond. Dat was zo. Ze staaarde hem doordringend aan, alsof hij haar bekend voorkwam. Niet enkel van het nieuws, maar van ergens anders. Van vroeger, misschien.

Dylan draaide zijn hoofd weg, met het knagende gevoel dat hij haar ook ergens van kende.

“Hier is een lijst van bedrijven die op zoek zijn naar nieuwe werkkrachten.”

Dylan had het verzoek van zijn reclasseringsambtenaar ingewilligd en zat nu tegenover haar, aan haar bureau. Ze was knap, al was ze dan veel te preuts gekleed. Hij verbeeldde zich hoe hij de bloes met hoge kraag openscheurde, de knielange rok omhoog schoof en haar kalm, maar gedecideerd op het bureau legde.

“Ik raad ook aan om met een psycholoog te gaan praten.” Olivia’s stem klonk van ver, maar was helder genoeg om Dylan uit zijn fantasieën te wekken. Hij fronste zijn wenkbrauwen geërgerd.

“Ik ben niet gek,” mompelde hij gefrustreerd. “En ook niet ziek, of zo.”

Olivia vouwde haar handen en leunde voorover. “Dylan, volgens de politie stond de harde schijf van je computer vol met foto’s van minderjarigen. Naakte minderjarigen.”

Dylan sloeg zijn ogen ten hemel, en haalde diep adem door zijn neus, om zijn zelfbeheersing te behouden. Hij ondervond al gauw dat de truc niet veel uithaalde. Zijn arm schoot zo snel vooruit dat Olivia onwillekeurig een gillette slaakte, maar Dylan reikte gewoon naar haar pennenhouder, waar hij een potlood uit graaide. Hij leunde terug in zijn stoel en liet het potlood tussen zijn vingers draaien.

“Ik heb het al honderd keer tegen de politie gezegd,” zei Dylan verbitterd, zijn blik op het potlood gericht. “En nu zeg ik het tegen jou. Ik weet niet hoe die foto’s op mijn laptop terecht zijn gekomen. Iemand moet mijn e-mail gehackt hebben en ze op mijn harde schijf hebben gezet. Het enige wat ik weet, is dat ik niets met die rotzooi te maken heb.”

Bijna gelijktijdig slaakten Romy en Thijs een luide kreet. Romy liet zich uitgeput neervallen op Thijs’ kaalgeschoren borstkas. Kaalgeschoren, zodat zijn tatoeage van bontgekleurde vlinders goed zichtbaar was.

“Zo heb ik het niet vaak meegemaakt,” lachte Thijs en er klonk bewondering door in zijn stem. “Heb je me zo gemist?”

Daar gaf Romy geen antwoord op. Terwijl Thijs zich een weg naar beneden baande met natte, warme zoenen, dwaalden Romy’s gedachten af naar een jongeman met goudbruine ogen en kort bruin haar. “Ze hebben die jongen vandaag vrijgelaten,” zei Romy voorzichtig. Ze hoorde Thijs zuchten, en hij richtte zich op, zodat hij haar aan kon kijken.

“Wie hebben ze vrijgelaten?” vroeg hij, en hij probeerde de ergernis in zijn stem tot een minimum te beperken.

“Dylan Deleye,” antwoordde Romy en ze vermeed het zorgvuldig om haar vriend in de ogen te kijken. “Je weet wel, die jongen die...”

“Die foto’s op zijn laptop had staan?” verifieerde Thijs. Romy knikte. “Als ik me niet vergis, is die *jongen* ergens in de twintig,” schamperde Thijs. Hij fronste zijn wenkbrauwen. “Waarom begin je over hem?”

“Gewoon,” mompelde Romy ontwijkend. “Ik ben hem vandaag tegengekomen.”

Thijs schoot gealarmeerd overeind en er verscheen een bezorgde uitdrukking op zijn gezicht. “Hé, gaat het wel?” vroeg hij meelevend, terwijl hij over Romy’s arm streek.

Romy glimlachte warm. “Tuurlijk wel,” verzekerde ze Thijs. Ze sloeg haar ogen neer en prutste met een hoek van het witte laken. “Hij was bijna overreden door een bus. Iemand had hem geduwd, en hij was zijn evenwicht verloren... Ik heb hem overeind geholpen.”

“Heus?” vroeg Thijs met opgetrokken wenkbrauwen. “Je had hem beter laten liggen.” Romy gaf hem een klap tegen zijn schouder. “Wat? Die gast is ziek in zijn kop, Romy. Hij is gevaarlijk. Doe me een plezier en blijf bij hem uit de buurt.”

Dylan schuimde interimbureau na interimbureau af, maar natuurlijk was het niet erg vanzelfsprekend dat een ex-gedetineerde ergens aangenomen zou worden. Ze zouden natuurlijk hun uiterste best doen, maar zoals ze zeiden: “Niemand staat te popelen om iemand die pikante foto’s van kleine meisjes op zijn computer heeft staan, aan te nemen.”

Hoe dan ook, hij moest werk zien te vinden. Hij ging er niet van uit dat de belastingbetaler stond te springen om zijn kas te vullen.

Dylan schopte woedend tegen een leeg colablikje dat het lef had zijn pad te kruisen. Hij hoorde een “Au!” en draaide zich om. Kennelijk was het blikje tegen het hoofd van een klein meisje gebotst. Dylan liep op haar af, maar toen sloeg de moeder van het kind haar armen beschermend om haar heen. Dylan voelde een steek van verdriet door zich heen gaan. Was degene die hem erin geluisd had, er zich ook maar enigszins van bewust hoe die zijn leven verkloot had? Hij had er zijn hoofd al talloze malen over gebroken, maar kon er maar niet aan uit wie hem zo haatte. Hij ging zo op in zijn gedachten dat hij niet hoorde dat hij werd geroepen. Hij viel bijna voorover, toen hij plots moest remmen, om Romy niet onder de voet te lopen.

“Hoorde je me niet?” vroeg Romy verbaasd. “Ik heb je wel minstens vijf keer geroepen.”

“Wat moet je van me?” vroeg Dylan geïrriteerd.

Romy plantte haar handen op haar heupen en ze boog haar hoofd een kwartslag opzij. “Is dat nu de manier om je redder te bedanken? Ik heb wel je leven gered. Als ik er niet was geweest, dan waren ze nu nog bezig je van het asfalt te schrapen.”

Dylan tuitte zijn lippen, ietwat geïmponeerd door Romy’s uitval. “Daar ben ik me van bewust, ja. Maar, als ik me niet vergis, heb ik je daar al voor bedankt.”

“Oh, was dat gemompel een bedankje?” vroeg Romy sarcastisch. “Sorry, dat had ik niet opgevangen.”

Dylan rolde geërgerd met zijn ogen. Die meid was zijn tijd aan het verspillen. “Je hebt me nog niet verteld wat je nu eigenlijk van me wilt.”

Romy slaakte een diepe zucht. “Ik wilde gewoon weten hoe het met je gaat,” haalde ze haar schouders op. “Niet al te best, heb ik de indruk.”

Dylan stak zijn handen in de voorste zakken van zijn jeans en wiegde op de bal van zijn voeten. “Ach, je kent het wel. Je wordt vijf jaar lang opgesloten, ook al heb je niets misdaan. En als je dan eindelijk vrijkomt, behandelt iedereen je als de eerste de beste pedofiel.”

Romy legde meelevend een hand op zijn schouder. “Ik wou dat ik iets kon doen.”

“Je kunt de klok zeker geen vijf jaar terugdraaien?” vroeg Dylan cynisch.

Romy gaf geen antwoord. “Dat dacht ik al,” voegde hij eraan toe en hij duwde Romy’s hand van zijn schouder. “Ik heb hier geen tijd voor. Ik moet zo snel mogelijk werk zien te vinden, zodat ik mijn leven terug op de rails krijg en dat gaat niet gebeuren, als ik naar jouw gejammer over hoe erg je het allemaal voor me vindt, moet luisteren.”

Romy deinsde geschrokken achteruit en slikte moeizaam. “Misschien kan ik aan Thijs vragen of hij iets kan regelen,” suggereerde ze voorzichtig. “Thijs is mijn vriend,” verduidelijkte ze.

Natuurlijk, dacht Dylan droog, het zal weer eens niet. “Waarom wil je me eigenlijk zo graag helpen?”

Daar had Romy niet van terug. Inderdaad, waarom wilde ze hem zo graag helpen?

Thijs schudde vermoeid zijn hoofd, terwijl hij conservenblikken scande.

“Wat heb je gedaan?” vroeg hij verward.

“Ik heb Dylan beloofd dat je hem aan werk zou helpen,” antwoordde Romy voorzichtig, terwijl ze zenuwachtig met de onderkant van haar T-shirt speelde. “Hij zag er zo... verloren uit, en, nou ja, ik kreeg medelijden met hem.”

Thijs hield de scanner even stil en wendde zich langzaam tot Romy. “Je hebt hem dus weer gezien. Ook al heb ik je expliciet gevraagd om hem niet op te zoeken?”

Romy trok haar wenkbrauwen op, waarmee ze te kennen gaf dat ze niet erg onder de indruk was. “Als dat jaloezie is, hou er dan maar vlug mee op. Dat is helemaal nergens voor nodig,” verzekerde ze hem. “Ik ben hem ook helemaal niet gaan opzoeken. Ik kwam hem gewoon tegen.”

Thijs legde de scanner neer en kwam overeind. Hij trok Romy naar zich toe en sloeg zijn armen om haar heen. “Ik ben niet jaloers,” beloofde hij. “Ik voel me er gewoon niet goed bij, als jij bij die... maniak bent.”

Romy maakte zich los uit zijn omhelzing en keek hem weifelend aan. “Weet je wel zeker dat hij schuldig is? Misschien heeft iemand hem een loer willen draaien.”

“Kijk, daarom wil ik dus niet dat je met die gast optrekt,” zei Thijs gefrustreerd. “Hij is je al helemaal rond zijn vinger aan het draaien. De bewijzen spraken voor zich. Ze hebben hem heus niet voor niets veroordeeld.” Hij streek met zijn handen langs Romy’s bovenarmen. “Luister, ik zal doen wat ik kan, maar ik kan niets beloven. Ik ben tenslotte maar rekkenvuller. Maar een ding moet je wel weten. Ik doe het niet voor hem. Ik doe het, omdat ik hem hier tenminste in de gaten kan houden. En omdat hoe sneller hij geld verdient, hoe sneller hij kan oprotten, want ik wil hem hier niet. Niemand wil hem hier.”

Belofte maakt schuld, bedacht Thijs, toen hij na een kort bezoek aan het stadhuis tot de conclusie was gekomen dat Dylan nog steeds in hetzelfde huis als voor zijn arrestatie woonde. Thijs had er zich over verbaasd dat ze zo gewillig waren geweest met die informatie, maar wellicht namen ze het niet zo nauw met de privacy van een ex-gedetineerde.

Dylan zuchtte geërgerd, toen er meermaals werd aangebeld en -geklopt. Hij wierp een blik op het armzalige ei op het aanrecht. Meer had er echt niet ingezet. Hij wandelde naar de deur en opende hem op een kier. Hij gluurde door de spleet en zag een lange, forsgebouwde jongeman staan. Hij slikte een krop in zijn keel weg. “Wat?” vroeg hij kortaf.

“Ik ben Thijs,” stelde Thijs zichzelf voor. “De vriend van Romy?” Hij zei het alsof hij Dylans bevestiging nodig had. “Ze heeft me over je probleem-
pje verteld en gevraagd of ik er iets aan kon doen.”

Dylan herinnerde zich zijn ontmoeting met Romy, eerder die dag. Hij had niet gedacht dat ze zich aan haar belofte zou houden en wist niet zeker hoe hij zich erbij moest voelen.

“Luister,” ging Thijs verder, “ik ging net een hapje eten, met Romy. Waarom ga je niet mee, dan kunnen we een oplossing bedenken.”

Dylan knikte langzaam. “Ja, dat wordt vast heel gezellig,” mompelde hij sarcastisch. “Goed dan,” zuchtte Dylan en hij opende de deur volledig, om hem vervolgens weer achter zich dicht te trekken.

Na een rit van tien minuten, stopte Thijs zijn wagen voor een wegrestaurant. Ze stapten beiden uit en Dylan zag Romy aan het raam zitten. Ze was ver-

diept in de keuzekaart en schrok op, toen Thijs zijn hand op haar schouder legde.

“Hé, ik schrik me een ongeluk,” zei Romy met een verwijtende blik op Thijs, maar haar blik verzachtte enigszins, toen ze Dylan zag staan. Thijs zag het en in een oogwenk had hij de plaats naast Romy ingepalmd. Hij greep snel haar hand vast, alsof hij wilde aantonen dat Romy van hem was. “Duly noted” mompelde Dylan en hij ging tegenover Romy zitten. “Zoals ik al zei,” zei Dylan, terwijl hij zijn handen vouwde, “dit wordt vast heel gezellig.”

Dylan bedankte vriendelijk, toen een serveerster hun bestelling kwam opnemen. “Hij neemt hetzelfde als ik,” zei Romy vlug. Toen de serveerster buiten gehoorsafstand was, boog Dylan zich voorover en siste: “Ik heb helemaal geen geld. Hoe moet ik hiervoor betalen?”

Thijs duwde hem terug op zijn plaats. “Hou je gemak.” Hij wees met een dreigende vinger naar Dylan.

“Ik trakteer,” zei Romy en voegde er vlug aan toe: “Wat ga je anders doen? Eten uit de vuilnis pikken? Je betaalt me wel eens terug, als je financieel stabiel bent.”

Na deze laatste opmerking, draaide ze haar hoofd naar Thijs, die haar blik zorgvuldig meed. “Oh, kijk, daar zijn ze al met onze bestelling,” veranderde hij snel van onderwerp. Hij scheurde de verpakking van zijn plastic bestek, prikte er een paar frietjes aan en hield die voor Romy’s mond.

“Wat...?” Ze kon haar vraag niet afmaken, want Thijs had de vork in haar mond gepropt. Thijs wierp een zijdelingse blik op Dylan, die dramatisch met zijn ogen draaide.

Er viel plotseling heel wat op zijn plaats. Thijs had Dylan niet meegevraagd om hem te helpen bij zijn geldprobleem. Hij wilde Dylan inpeperen dat Romy off limits was. Het enige wat Dylan nu nog wilde, was hier zo snel mogelijk weggaan. Hij schrokte zijn eten naar binnen en stond toen op.

“Hé, waar ga je heen?” vroeg Romy gealarmeerd.

“Ik ben hier duidelijk te veel,” antwoordde Dylan en hij liep naar de uitgang.

Romy stootte Thijs aan en wierp hem een dringende blik toe. “Ga nou,” drong ze aan.

Met tegenzin ging Thijs Dylan achterna. “Je kunt maandag beginnen bij ons, als magazijnier,” zei hij, zodra hij buiten was. Dylan draaide zich om en schopte een steentje weg. “Magazijnier. Wat houdt dat precies in?”

“Voornamelijk de stock bijhouden. Noteren wat er te kort is, enzo. Labelen.” legde Thijs uit. “Je mag wel geen contact leggen met de klanten, en je werkt pas na sluitingstijd.”

“Dan kan ik toch geen klanten tegenkomen,” wees Dylan hem terecht.

“En je werkt ook in de weekends,” ging Thijs verder, Dylans opmerking negerend. “Als dat je niet bevalt, ga je maar gaan klagen bij de vakbond. Ze zullen je graag zien komen.”

Het was een lange wandeling van het wegrestaurant naar Dylans huis. Thijs had aangeboden een taxi te bellen, maar dat had Dylan resoluut geweigerd. Zijn trots was genoeg gekrenkt voor een dag.

Eenmaal thuis sloeg hij een blik op de klok en vroeg zich af of het ongepast zou zijn om zijn reclasseringsambtenaar te bellen. Hij werd echter niet veel wijzer van de stilstaande klok. Hij viste zijn gsm uit zijn broekzak. Het was een goedkoop gevalletje dat Olivia hem had gegeven, zodat ze hem altijd kon bereiken. Het was iets na achten en hij besloot het erop te wagen.

Olivia nam vrijwel meteen op. Ze reageerde enthousiast, toen hij haar vertelde over zijn nieuwe baan. “Dat moeten we vieren,” besloot ze opgetogen. “Ik ben zo bij je.”

Dylan wilde protesteren door te zeggen dat hij al gegeten had, maar dat excuus wimpelde Olivia af. “Je hebt vast nog wel plaats voor een dessert,” zei Olivia en ze hing op.

Dylan legde zijn gsm op het aanrecht en ontdekte daardoor een roodachtige vlek op zijn mouw. Ketchup. Hij trok zijn sweatshirt uit en rook daarna voor de zekerheid aan zijn oksels. Hij trok een vies gezicht en besloot dat het beter was zich even te verfrissen.

In de badkamer draaide hij de douchekraan open, maar er kwam geen druppel uit. Ja, natuurlijk, was te denken. De watermaatschappij had het water natuurlijk afgesloten zodra hij ‘verhuisd’ was. Hij zou moeten bellen en het in orde laten maken. En waarschijnlijk... hij drukte de lichtschakelaar in en ook nu gebeurde er niets. Inderdaad, de elektriciteit was ook afgesloten.

Dylan opende kasten en deuren. Ergens moest iets zijn dat die vreselijke geur kon maskeren. Aha! Ergens achteraan, in het kastje aan de muur stond een zwarte spuitbus. Axe, de redder in nood. Hij spoot de deodorant op zich en ging toen naar de slaapkamer, om iets anders aan te trekken. Intussen hoorde hij de bel gaan en riep hij dat hij er zo aankwam.

Toen hij de deur opendeed, moest hij een paar keer met zijn ogen knippen om er zeker van te zijn dat het Olivia was die daar in de deuropening stond.

Ze droeg een marineblauwe jurk, die tien centimeter boven haar knie eindigde. Dylan wierp een blik op de lange, blanke benen die onder de jurk uitkwamen en eindigden in pumps van hetzelfde soort blauw als de jurk. Haar ravenzwarte haar hing in losse krullen om haar hoofd.

Dylan beseftte dat ze die moeite voor hem had gedaan en voelde zich erg ongemakkelijk. Vergeleken met haar zag hij eruit als een schoolier.

“Weet je wel zeker dat je met mij gezien wilt worden?” vroeg Dylan beschaamd.

“Kom op, ik weet een tent waar ze de beste taart verkopen,” zei Olivia en ze haakte haar arm in de zijne.

Dylan pikte de laatste kruimels van zijn bord, terwijl Olivia enthousiast zat te praten over een boek dat ze onlangs gelezen had, te klagen over de heg van de burens die al maanden niet meer gesnoeid was, en te spetteren vanwege het feit dat haar favoriete programma afgelast was.

Olivia legde quasi-nonchalant haar hand op tafel, en hoewel ze haar gezicht afwendde, hield ze Dylan nauwlettend in het oog, om te zien of hij de hint begreep.

Dylan beantwoordde het gebaar niet. In plaats daarvan zei hij: “Is het wel ethisch verantwoord dat wij hier zo samen zitten?” Olivia keek hem verbouwereerd aan en hij vervolgde: “Jij bent mijn reclasseringsambtenaar. Is dit geen belangenvermenging, ofzo?”

“Nonsens,” wuifde Olivia zijn twijfels weg. “Ik moet mijn cliënten toch in de gaten houden?”

Ze betaalde de rekening en bracht hem naar huis. “Hier zijn we dan,” zei ze en ze draaide haar hoofd naar Dylan toe. In plaats van uit te stappen, boog Dylan zich naar haar toe en kuste haar. Hoewel de kus heerlijk was, duwde Olivia hem voorzichtig weg. “Dit kunnen we echt niet maken, Dylan. Dit gaat te ver.”

Dylan negeerde haar protesten en kuste haar een tweede keer, vuriger deze keer. Zijn handen gleden langs haar nek, omlaag naar haar schouders. Zijn vingers prutsten aan de ritsluiting van haar jurk, terwijl zijn mond haar hals liefkoosde.

Olivia trok de jurk over haar hoofd en haakte haar bh los. Dylan nam even de tijd om van de aanblik te genieten. Hij kon zich niet herinneren wanneer hij voor het laatst een naakte vrouw had gezien.

Olivia drukte een knop in waardoor de achterbank dichtklapte, zodat er meer ruimte vrijkwam. Ze kroop achteruit en ontdeed zich van haar laatste

kledingstuk. Trillend van top tot teen, haar lichaam gloeiend, wachtte ze vol opwinding af.

Dylan gooide snel al zijn kleren af en kroop naar haar toe. Hij duwde haar benen uit elkaar en penetreerde haar. Hij bleef doorstoten tot ze het uitschreeuwde en ze uiteindelijk allebei uitgeput in slaap vielen.

Na een halfuurtje soezen, besloot Dylan dat het tijd was dat hun wegen scheidden. Enkel uit beleefdheid nodigde hij Olivia uit om binnen te komen, maar dat aanbod sloeg Olivia vriendelijk af.

“Ik ga maar eens naar huis,” glimlachte Olivia dromerig. “Ik vond het heel fijn vanavond, Dylan.” Ze leunde naar hem toe en kuste hem ter afscheid. Dylan schoot zijn jeans aan, griste zijn shirt en schoenen bij elkaar en glipte uit de auto. De kille nachtlucht deed hem even naar adem happen. Hij liep naar de voordeur en gooide daar zijn spullen neer. Hij zocht in zijn zakken naar de sleutel en opende de voordeur. Hij duwde de deur open en wist instinctief dat er iets niet in de haak was.

Hij draaide zich om en liep terug naar buiten, naar Olivia’s auto, waarvan hij wist dat die er nog stond. Hij tikte verwoed op het raam. Olivia fronste verwonderd en draaide het raampje omlaag.

“Bel de politie,” fluisterde Dylan op luide toon. “Ik denk dat er iemand binnen is.”

Olivia drukte op een knopje boven haar hoofd. “Bel 101,” beval ze. Ze wilde Dylan zeggen hier te wachten, tot de politie ter plaatse was, maar dat was buiten Dylan gerekend. Die was alweer naar binnen gegaan.

Hij tastte langs de muren. Hij zag geen hand voor ogen. Hij luisterde aandachtig of hij vreemde geluiden hoorde, maar het was muisstil. Hij schrok zich dan ook een ongeluk, toen iemand zijn hand vastgreep.

“Rustig, ik ben het,” zei Olivia snel.

“Jezus! Had ik nu iets van een wapen in mijn handen gehad, dan was je nu dood geweest,” zei Dylan quasi-verwijtend.

“Ik heb een zaklamp bij,” zei Olivia, bij wijze van verontschuldiging. Ze knipte de lamp aan en liet de felle, smalle lichtstraal over de muren glijden. Ze snakte onwillekeurig naar adem en Dylan keek waar de lichtstraal was blijven hangen. Op de muur was in grote, dikke letters ‘PEDOFIEL’ geschilderd. Olivia liep naar de muur en betastte voorzichtig de verf.

“Hij is nog nat,” concludeerde ze, toen er zwarte verf aan haar vingers kleefde. Ze draaide zich terug om naar Dylan. “In ieder geval denk ik dat ze nu wel weg zijn.”

Ze had het nauwelijks gezegd, of er vloog iets door het raam naar binnen. Olivia draaide zich bliksemsnel van het venster weg, haar armen beschermend om haar hoofd geslagen. Toen de regen van glas ophield, wendde ze zich tot Dylan, om te zien of hij in orde was. Afgezien van een paar oppervlakkige snijwonden op zijn armen, leek hij niets te mankeren. Ze volgde zijn panische blik tot hij op de grond bleef rusten, waar een cilindervormig pakje op de grond lag. Degene die zonet het raam had ingeslagen, had die afleiding gecreëerd om zo ongemerkt het pakketje naar binnen te brengen. Het lag op de grond, vlak onder het raam.

Olivia slikte en trok haar stoute schoenen aan. Ze liep naar het pakketje, zodat ze het van dichtbij kon bekijken.

“Shit.” mompelde ze, toen ze besepte wat het was.